

12.02.2021

Alumnihaastattelussa Janne Mäyrä

Janne Mäyrä kertoo alumnihaastattelussaan muun muassa opinnoistaan IT-tiedekunnasta, miten päätyi valitsemaan maisteriohjelmassa laskennallisten tieteiden opintosuunnan ja urapolustaan Suomen Ympäristökeskuksella.

Jakso on äänitetty kesällä 2020.

MINNA: Tervetuloa taas aamukahveille! Tänään jatketaan alumnitarinoilla ja olemme saaneet vieraaksemme Janne Mäyrän. Kerrotko hieman että kuka olet ja mitä pääainetta olet opiskellut ja missä oot töissä tällä hetkellä?

JANNE: Tervehdys vaan kaikille, mun nimi on Janne Mäyrä, oon tietotekniikalta viime maaliskuussa valmistunut laskennallisten tieteiden suuntautumisvaihtoehtosta ja tällä hetkellä työskentelen Suomen Ympäristökeskuksella, tuttavallisemmin SYKEssä, biodiversiteettikeskuksessa ekosysteemipalvelut-ryhmässä tutkijana.

INTRO Aamukahvit IT-tiedekunnassa, rakkaudella Mattilanniemestä!

MINNA: No mitä reittiä sä päädyit aikanaan opiskelemaan yliopistoon että oliko sulla esimerkiksi lukio tai muu koulutus taustalla, ja miten päädyit just tietotekniikkaa opiskelemaan?

JANNE: Lukiotausta kyllä löytyy, mä itse asissa oon aluperin tullut Jyväskylään opiskelemaan kulttuurituottajaksi ammattikorkeakouluun. Siellä viihdyin muutaman... joo muutaman vuoden ja sitten tein vielä alan töitäkin jonkin aikaa, ja sit jossakin vaiheessa rupesi tuntumaan että tää ei ehkä ole se minun ala, ja siinä sit pohtimassa että mitäs muuta tässä sit voisi tehdä ja sit edellisessä podcastissa vieraana ollut olleelta Norjan Saralta taisin saada vinkkiä että "tuu yliopistoon tietotekniikalle, täällä on kivaa ja täältä saa hyvin töitä" ja sit päädyin sinne. Sitten 2015 syksyllä aloitin kandin ihan kandiohjelmasta ja sit siinä suht vauhdikkaasti sain maisterinpaperit ulos.

LAURA: No mitä sä oot opiskellu sitten muuta kun tietotekniikkaa, et millasia sivuaineita sulla on ollu?

JANNE: Mulla... jonkin verran sain ammattikorkeakouluopinnoista tietenkin hyväksiluettua sivuaineena, enimmäkseen matematiikkaa ja jonkin verran tilastotiedettä. Matematiikasta on käyty ihan vanhat aineopinnot, eli vähän vajaa 70 opintopistettä kaikkiaan matematiikkaa ja sit jonkin verran tosiaan tilastotiedettä ja sit pääaineopinnoilla siinäpä se aika hyvin täyttyy.

LAURA: No näistä matematiikan ja tilastotieteen opinnoista varmaan ollut sit sulle hyötyä työelämässä kun sanoit että oot tutkijana, onko näin?

JANNE: Onhan niistä tietenkin aina hyötyä. Suurin hyöty mulle niistä tällä hetkellä on se, että töissä pitää kuitenkin jonkin verran artikkeleita lukea, vähän vaihtelevista aiheista. Jotkut liittyy enemmän ympäristöön, jotku on sit vähän teknisempiä, niin ei välittömästi sitä

pelkoreaktiota et ku näkee jonku matemaattisen kaavan vaan osaa vähän kattoo että mitäs tässä nyt, mitäs tässä oikeasti tehdään ja mitä mitä muuta tulee, mut sitä jos ne jotka calculus 3:lla nyt on niin en oo joutunu integraaleja vääntämään käsin työelämässä käytännössä ollenkaan. Se on hyvä tietää että miten se osataan tehdä, ei tosiaan joudu käsin piirtelemään ja ratkomaan niitä

LAURA: Lohdutuksen sanoja sinne. No mites sitten jos sä mietit sun opiskeluaikoja niin nouseeks sulla semmosia merkityksellisimpiä hetkiä tai parhaita muistoja mitä haluaisit jakaa tässä?

JANNE: Kyllä ne parhaat muistot yleensä löytyy Linkki Jyväskylä ry:n toiminnasta, että mä siellä olin yhden vuoden opiskeluvuosista ihan hallituksen jäsenenä, rahastonhoitajana, ja moni haalaritapahtuma jäi hyvin mieleen, että siellä tutustui ihmisiin ja vietti aikaa, ja loppupeleissä sit huomasi sen että opintoja ja tehtäviä ja demoja tulee tehtyä paljon useammin Kattilan sohvalla kuin vaikka kotona, tai missään hiljaisen työn tilassa.

MINNA: Miten sä aikanaan opiskelit ja millasia opiskelutekniikoita sä käytyit?

JANNE: Mun yleisin opiskeluteksiikka on lehtori Paavo Niemisen lanseeraama "Ne demot nyt vaan pitää tehdä". Eli koittaa järkevästi aikatauluttaa sen että saa kaikki demot tehtyä ja palautettua kun niillä sitä oppii. Joskus se toki tarkotti sitä vähän huonon itsensäjohtamisen jälkeen että niitä Ohjelmointi ykkösen, ei vaan kakkosen C++ -viimesiä demoja tehdään vapunpäivän iltana että ne saa palautettua ajoissa. Aika pitkälti se Paavon lanseeraama "Ne demot nyt vaan pitää tehdä" -metodi oli aika hyvä.

MINNA: Kuulostaa kyllä todella tehokkaalta ja silleen ne varmasti tuleeki valmiiksi. Ja miten sä päädyit valitsemaan suuntautumisvaihtoehdon maisterivaiheessa?

JANNE: Siis silloin ku mä tulin opiskelemaan tietotekniikkaa niin mä lähinnä vaan tote-... oli ajatuksena se että koodarithan saa töitä. Että sinne menee ja siellä tekee jotakin, niin jos hommat hoituu ja oppii asioita töitä kyllä löytyy. Mutta sitten jossakin vaiheessa, oiskohan ollut joku kandivaiheen kurssi mahdollisesti optimointiin liittyvä tai muu vastaava, niin siellä hokasinkin että hei, tämmöstenhän niinku erinäkösten ongelmien ratkaiseminen silleen, että ohjelmointi ja ohjelmointikielet on yksi työkalu siihen, on mun mielestä paljon mielenkiintoisempaa kuin kaikennäkoinen web-kehitys tai sovelluskehitys. Että tää vaikuttais ihan mielenkiintoiselta, ja sit siinä kun oli sivussa matikkaa opiskellut ja sekin vaikutti ihan mielenkiintoiselta, niin sit miksipä ei ottaa suuntautumisvaihtoehdoksi maisteriin laskennallisia tieteitä

LAURA: Oliko sulla opiskeluaikoina ikinä sellaista epävarmuuden tunnetta siitä alasta tai tulevaisuudesta, siitä saako töitä, koska monia opiskelijoita mietityttää noi, ja ne herättää vähän epävarmuutta ja stressiäkin. Onko sulla siihen sanoja tai vinkkejä? Jos sä oot kokenut tätä niin miten siitä pääsee eteenpäin?

JANNE: Semmosia hirveitä tommosia epävarmuuden tunteita ei tosiaan ollu ku tuli vähän vanhempana opiskelemaan ja valitsi alan sen perusteella, että sillä vaikuttaa olevan työllisyystilanne. Vaikka niitä ois ollutkin niin viimeinenkin sellanen hävisi tossa 2017 kun oli... tiedekuntahan aina yleensä sponssannu ja suositellu menemään Finlandiamaratonille juoksemaan. Siinä juoksentelin, juoksin puolimaratonia. Siinä juoksuseurana oli semmonen muutaman vuoden aiemmin alottanut linkkari, ja siinä matkan aikana juoksenneltiin ja juteltiin kaikennäköstä. Niin sit siinä jossain toisen kierroksen alussa niin hän kysyi että "Niin mites, joko oot työelämässä?", että heillä on rekry päällä ja voisi kai siihen joku

opiskelukaverinkin palkata. Että siinä vaiheessa mulla toki oli jo muita töitä mutta se että näemmä sillä että näyttää naamaansa ja vaikuttaa asialliselta tyypiltä niin kavereitten kautta, kavereitten ja tuttujen kautta niitä työpaikkoja ja työtarjouksia saa.

MINNA: Vau, kuulostaa kyllä tosi hienolta että maratonimeiningeissä onkin tullut sitten tutustuttua toiseen linkkariin ja saatu sitten sieltä työtarjouksin, ihan tosi upea tilanne.

JANNE: Siinä juoksun aikana ei toki tutustuttu, aiemmin oli tapahtumissa törmätty että sen takia varmaan osasikin kysyä että niin mites, oisko töihin kiinnostusta.

MINNA: Aivan, okei. No mitä mieltä sä oot siitä kuinka paljon pitää olla sitten harrastuneisuutta että pärjää työelämässä? Pitääkö olla kovasti erilaisia portfolioita ja kokemusta, vai mikä on sun näkemys?

JANNE: Hmmm, eihän siitä ikinä haittaakaan ole, mut en mä oo tarvinnut. Että mulla projektit rajoittuu, no niihin mitä on opiskeluaikoina tehnyt erinäköisillä kursseilla, ja sit joitakin satunnaisia erään koodausfirman koodauspähkinöitä ratkaistu, mut niistä ei tosiaan varmasti haittaa ole niinku aiemmista podcasteista on ehkä tullu, mut pääsee sitä ilmankin, ja jos lähtee aloittelemaan aloittavaan työrooliin, niin eipä siinä rehellisesti oletetakaan että välittömästi osaa kaiken.

MINNA: Joo se on ihan totta että tekemällä varmasti kyllä oppii, mutta kuulostaa kyllä tosi rohkaisevalta että ei välttämättä juuri tarvii olla hirveesti kokemusta vaan just siinä käytännössä sitten pääsee sitä harjoittelemaan ja oppimaan lisää. Olitko sä harjoittelussa tai ensimmäisessä oman alan kesätoissa opiskeluaikoina?

JANNE: No mähän oon periaatteessa edelleen samassa paikassa missä mä oon ensimmäisessä harjoittelussa tai oman alan työpaikassa, että mä Sykkeelle tulin tossa vajaa kolme vuotta sitten tekee harjoittelua vähän eri hommia kun mitä oli nytten. Harjoittelun piti olla semmoinen kolmen kuukauden mittainen sit se jatkuikin neljään kuukauteen ja sit se taas jatkui vähäsen ja sen jälkeen löyty talosta graduaihe, ja sit kun valmistui niin siitä asti mä oon käytännössä ollut täällä tutkijana. Että pikkusen on vaan hommat, pikkusen on hommat vaihtunut siitä mitä alunperin tuli tekemään mutta talossa on pysytty.

LAURA: Eli harjoittelusta voi todella olla hyötyä työelämän kannalta?

JANNE: Joo monethan siitä saa sen ensimmäisen työpaikkansa ja jotkut jää taloon pitemmäksi aikaa ja jotkut sit ei-niin pitkäksi aikaa.

LAURA: Mmm, niinpä. Miten sä pääsit sinne töihin? Oliko se semmonen perinteinen rekryprosessi vai miten se eteni?

JANNE: Se alkuperäinen paikka mihin mä tulin, se oli hyvinkin perinteinen rekryprosessi. Että jaa missähän, olikohan tiedekunnan listalla vai jossain Jyväskylän yliopiston harjoittelupaikkalistalla näkyi että Suomen Ympäristökeskukselle haettaisiin harjoittelijaa, ja totesin että tuohan näyttää mielenkiintoiselta, ja sit mä laitoin hakemuksen, ja sit mä kävin haastattelussa ja sit joku aika meni ja mulle sanottiin, kysyttiin että vieläkö oot kiinnostunu paikasta, että voisit tossa elokuussa aloittaa. Että tällä kertaa semmonen hyvinkin perinteinen, että hakemusta sisään ja haastattelun kautta.

LAURA: Millaisia muistoja sulla on sieltä harjoittelun alkua ajoilta, että sä aloitit siellä niin millaista oli aloittaa uudessa ja sit siinä ekassa oman alan työpaikassa?

JANNE: No siis siinä mielessä ihan, ei mitenkään erityistä et kuitenkin jos harjoittelijaks otetaan ni ei välttämättä oletetakaan että täällä tullaan ratkomaan kaikki ongelmat. Ja siinähän ensimmäiset pari viikkoa meni siihen tutustuessa, tutustuessa siihen projektiin ja kaikkiin maailman koodeihin ja mitä kaikkea muuta dokumentteja löytyykään, ja pohtiessa sitä mitä tässä nyt, mitäs mä nyt oon oikeasti tänne tullut tekemään. Siitä se sitten rupes sutviutumaan, ja en mä nyt osaa sanoa että oliko siinä mitään erityisempää. Että onhan se aina vähän erilaista tehdä töissä jotain asioita kuin vaikka Ohjelmointi 2:n demoja tai harjoitustyötä. Mutta siitä se sitten rupesi lutviutumaan.

LAURA: Onko jotain mitä sä oisit halunnut tietää jo opiskeluaikoina, vaikka työelämästä tai mistä ikinä? Onks jotain mitä sä sanoisit nyt nuoremmalle itsellesi?

JANNE: Paha, tuo on yllättävän paha kysymys. Että suoraan ei, suoraan ei tuu mitään mieleen. Että lähinnähän se, lähinnähän se on se tällä alalla on käytännössä se että koko ajan on pakko oppia uutta ja opetella uutta, olkoot se sit niinku jotain uutta teknologiaa tai muuta vastaavaa. Se että jos oli semmonen niinkuin pieni oletus siitä että täältäähän kun yliopistolla jonkin aikaa on niin oppii samantien kaiken, niin siitä saa ehkä enemmänkin hyvän pohjan, siitä että lähtee töissä ja työelämässä tekemään asioita.

MINNA: Hyvä vastaus, ja hyvä huomio myös toivottavasti meidän opiskelijakuuntelijoille. Kerroitkin jo hieman että oikeastaan harjoittelu poikikin sitten työpaikan, mutta oliko sulla opintojen aikana joku unelmanduuni mielessä, että mitä kohti sä haluaisit lähtee sit valmistumisen jälkeen menemään, vai koitko että on oikeestaan tää nykyinen polku ja tie muovautunut itsestään?

JANNE: Siis se rupes jossakin siinä toisen vuoden aikana olemaan se että se hei nää tämmöset tutkijan hommat tai muut, tai data-analyytikon hommat vaikuttaa ihan mielenkiintoisilta, ja se on se yks syy minkä takia mä hainkin nimenomaan SYKE:lle alunperin että siellä, no valtion tutkimuslaitos, niin siellä on hyvä opiskella ja valmistautua tutkijaksi. Ja tällä hetkellä tuntuu siltä että tää on se mitä tällä hetkellä haluaa tehdä. Eihän sitä tiedä mitä tulevaisuus tuo tullessaan mutta täällä nyt siis tosiaan viihtynyt sen enemmän tai vähemmän yhtäjaksoisesti kolmisen vuotta.

MINNA: No mukava kuulla että oot ollu tyytyväinen ja viihdyt hyvin. No mitä sitten jos pikkuisen saa haastaa vielä niin millaisia työtehtäviä haluaisit joskus tulevaisuudessa tehdä, vaikka kymmenen vuoden päästä, että onko jotain mikä sua erityisesti kiinnostaa?

JANNE: Suoraan en tohon osaa vastata, että kyllä se luultavimmin liittyy jotenkin tähän erinäkösten aineistojen kanssa pyörimiseen, niiden käsittelyyn, niistä mielenkiintoisten asioiden löytämiseen, ja uuden oppimiseen. Että niinku jos kymmenenkin vuoden päästä pystyy olemaan semmosissa hommissa mitkä motivoi siihen että käytännössä kerran kuussa tai parhaimmillaan kerran viikossa joutuu opettelemaan jotain uutta, mitä ei ole aiemmin tehnyt, tai soveltamaan jotain aiemmin osaamaansa uudella tavalla niin sit vaikuttaa olevan ihan onnistunut työpaikka. Että ei jumiuduta vaan siihen omalle yhdelle mukavuusalueelle, että tehdään pelkästään sitä mitä on osannut tehdä jo viimeiset viisi vuotta.

LAURA: Niin ja tulevaisuus tosiaan näyttää mitä sitten sieltä tulee. Tuota, tässä oli meidän kysymykset, mutta voitaisiin ottaa loppuun semmoset salamakysymykset. Meillä on muutamia sanoja niin me toivoittaisiin että reagoisit niihin vaan nopeasti mitä tulee mieleen. Tällainen loppuhaaste vielä.

Mutta ensimmäisenä sanana "arvosanat".

JANNE: Läpi.

MINNA: Kattila

JANNE: Olohuone

LAURA: Linkki Jyväskylä ry

JANNE: Ystäviä

MINNA: Verkostoituminen

JANNE: Yliarvostettua

LAURA: C#

JANNE: Fuksivuosi

MINNA: Etätyö

JANNE: Viimeiset kaksi kuukautta aika ajankohtaista

LAURA: Ympäristö

JANNE: Meidän kaikkien asia

MINNA: Kesä

JANNE: Kerrankin loma

LAURA: Jes, hyvin suoriuduit. Siinä oli meidän kaikki nopeet kyssärit. Onko sulla jotain mitä sä vielä haluaisit lisätä tähän, jotakin mitä haluaisit sanoa opiskelijoille, tai mitä tulee aiheeseen liittyen mieleen?

JANNE: Opiskelijoille sen verran että niinku tsemppiä opiskeluihin, se oma erikoistumisala löytyy kyllä. Se ei välttämättä ole se mitä luulit sen olevan sillon opintojen alkaessa. Meidän alan osaajia tarvitaan moneen paikkaan että olkoonpa se sitten vaikka tutkijana tai jossakin yrityksessä tekemässä jotakin, niin sielläkin voi olla sovelluskehittäjänä ja muuta, niin kyllä kaikille löytyy joku oma rooli sieltä. Ei tarvii huolehtia.

MINNA: Kiitos ihanan rohkaisevista loppusanoista. Varmasti kyllä monia opiskelijoita huojentaa tuo rohkaisu. Ja kiitos Janne kun tulit vieraaksi tähän alumnijaksoon, oli kyllä suuri kunnia kun pääsit tulemaan ja saatiin kuulla sun tarinaa vähän tarkemmin.

JANNE: Hyvä että kiinnosti.

MINNA: Joo ilman muuta. ja jos teile kuulijoille heräsi tästä jaksosta kysymyksiä tai ajatuksia niin niitä otetaan vastaan meidän Instagramissa @jyu.it tai sähköpostitse itcrew@jyu.fi ja alumnihaastatteluita on tulossa lisää eli ei huolta, jos alkoi harmittaa että nää nyt loppuivat vaan. Niitä tulee tosiaan enemmän tässä kesän aikana. Ja lähettäkää ihmeessä kysymyksiä jos haluat kysyä jotakin meidän alumneilta. Ja palataan taas!